

Kustfolklore

(deel 1)

door D. L. Bouquillon

Vanaf het prille ontstaan van het kusttoerisme trachtte de plaatselijke bevolking in deze nieuwe bron van inkomsten een graantje mee te pikken.

Hetgeen aan de zijde van de toeristen aldus een element van amusement aan zee betekende ging aan de zijde van de kustbewoners een vorm van folklore uitmaken.

Alras ontstonden activiteiten als zeebaden, maar ook ezeltje rijden, bootje varen, garnalen vangen, mosselen trekken, fietsen e.d. meer.

In deze eerste bijdrage wordt gehandeld over het inschakelen van dieren in deze kustfolklore.

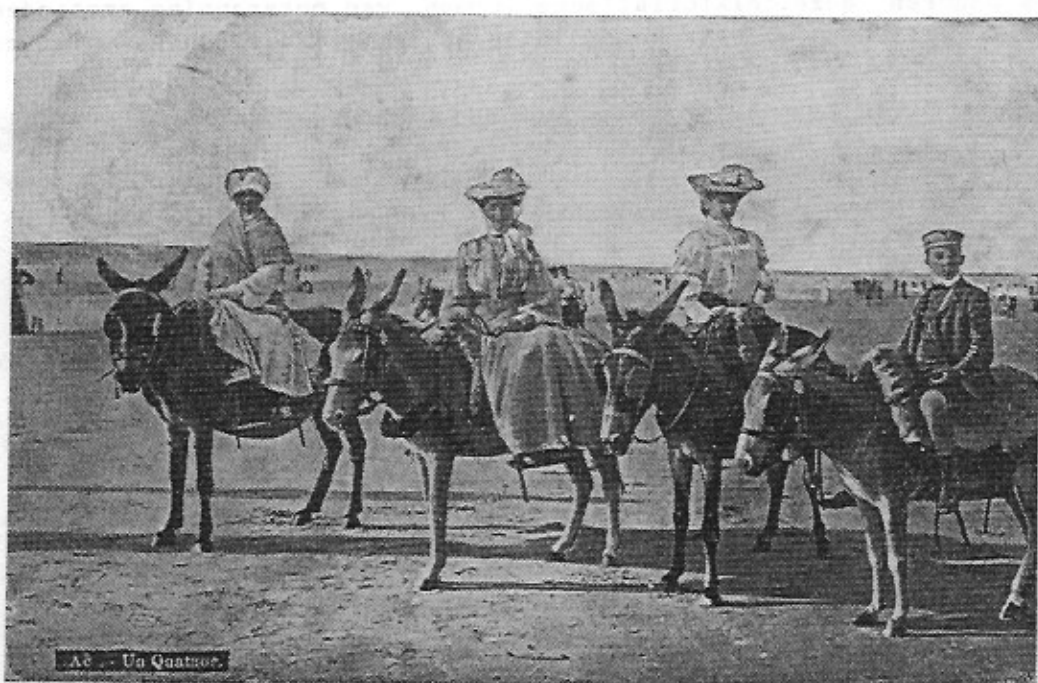

Aan het strand van Oostende : tussen de badkarren, door paarden in zee getrokken, dartelen de badgasten (Ed. Le Bon, 1906).

Paarden en muilezels werden vroeger al gebruikt voor de vangst op garnaal (zoals dit thans nog uit toeristische overwegingen te Oostduinkerke wordt in stand gehouden). Zij werden als vanzelfsprekend ingeschakeld voor het trekken van de badkarren op wielen. Deze karren werden zo ver mogelijk in zee getrokken, waarna de badgasten - meestal voorzien van een gehurd badpak - wat in zee rond peddelden, grotendeels aan de blikken van de kijklustige strandwandelaars onttrokken.

De vindingrijkheid van wakkere kustbewoners, volwassenen zowel als jongeren, leidde tot een vrij groot assortiment van gemakkelijkheden. In een tijd waarin zonnebaden uit den boze was, daar bruingebrand zijn gelijk stond met werkmens zijn, trachtte men de badgasten bezig te houden op alle mogelijke manieren.

Paarden zowel als ezels dienden voor rondritjes, die geschieden op de rug van het rijdier of in een koets.

Prentkaart uit 1908. Voor de dames was een voetsteun voorzien teneinde de zijdelingse zit te vergemakkelijken. De kledij liet bruinbranden zeker niet toe (Ed. Aqua Photo).

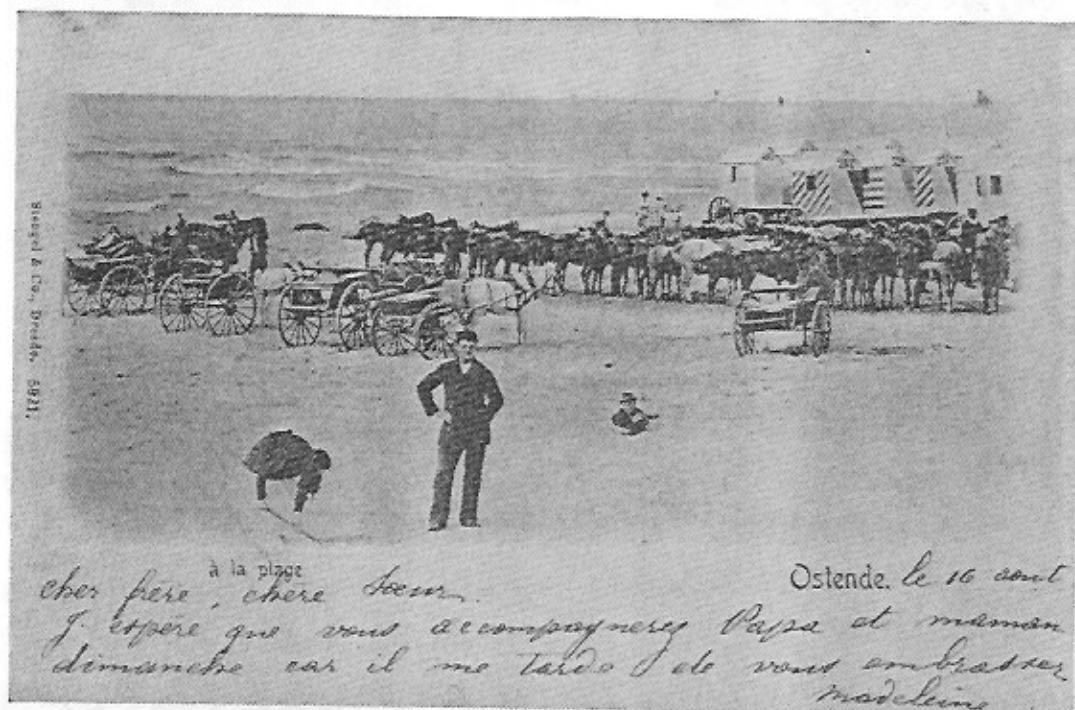
Uit het nog overvloedig aanwezig zijnde foto- en prentkaartenmateriaal blijkt, dat ook honden en hondekarren gebruikt werden, die de melkvrouwen op hun dagelijkse tournee gebruikten.

Mariakerke strand in 1905 t.h.v. Hotel Quitmann. Maai tafereeltje met een St.-Bernardhand. Let op de klederdracht van burgerij en lokale kinderen, waaronder vooraan rechts de geleider.

Soms daagde een firma voor haar promotiekampagne met een kameel op, dit tot groot jolijt van kinderland natuurlijk.

Thans behoren deze folkloristische vormen van ontspanning grotendeels tot het verleden. Zelfs honden zijn op de meeste stranden niet meer toegelaten.

Het Oostendse strand: de koetsen voor de rondritjes werden tot op het strand zelf gebracht. Vaaraan op de prent één van de nog jonge geleiders (Stengel nr. 5921).

Het strand van De Panne in 1929: het paard trekt een boot op wielen door de branding. Deze combinatie bestond nog tot voor enkele jaren op dit strand.

(wordt vervolgd)